

Zázraky na Spiši

Zpráva o cestě manželů Hanzlových z Mimoně za probuzením na Slovensko

Romana Hanzlová

Dlouho jsem přemýšlela jak začít, to co cítím v srdci se slovy totiž vůbec nedá vyjádřit a ta touha po tom, aby se něco podobného stalo i u nás, je tak veliká....

Společně s manželem Jirkou se modlíme za naše město a dlouho prosíme Pána o to, aby nám ukázal cestu, kterou se máme dát. V posledních měsících nám ukazoval věci, které jsem si ani ve snu nedokázala představit a přiznám se, že to, co nám nyní ukazuje, přijímám s velikou bází. V neposlední řadě kdosi poslal na můj mail video z televizních zpráv jedné slovenské televize, kde hlasatelka hovořila o tom, jak Bůh mění Romy na Slovensku a celé vesnice se k Němu obracejí. V tu chvíli jsem si uvědomila, že ani my, ani žádná vláda ... jen Bůh dokáže změnit člověka. A pak už jsme s manželem začali na internetu pátrat po tom, co se to vlastně na tom Slovensku děje. Objevili jsme dokumentární film natočený ČT s názvem Romský král (<http://www.ceskatelevize.cz/porady/10123227655-romsky-kral/>) a po jeho shlédnutí jsme měli oba naprosto jasno ... to musíme vidět na vlastní oči.

První naplánovaná cesta nám z finančních důvodů nevyšla. Nedalo nám to ovšem spát a tak jsme se rozhodli vyrazit na Slovensko mezi vánočními svátky 2010. Den před odjezdem jsem prožívala doslova muka v podobě obrovských útoků před námi 700 km dlouhá cesta, předpověď počasí hlásila kalamity a namrzlé silnice, extrémní mrazy, a v neposlední řadě jsme tam nikoho neznali a náš příjezd byl v sobotu večer. Manžel si naplánoval, že první noc přespíme v autě a v neděli ve shromáždění se zeptáme na nějaké ubytování. Opravdu upřímně jsem si nedokázala představit noc v autě při minus 15 stupních. Nicméně jsme si sbalili spacáky, deky, polštáře, nějaké jídlo a v sobotu 25.12.2010 ráno vyrazili.

Už po prvních ujetých kilometrech při modlitbě za cestu jsem si uvědomila ten zvláštní a krásný pokoj, který jsem měla v srdci, a Bůh jako by mi říkal : „Neboj, postarám se o vás.“ A přes všechny moje pochybnosti se tak skutečně i stalo. Cesty byly upravené a místy i úplně suché, žádné kolony na dálnici, žádné kalamityno prostě paráda.

Po příjezdu do Spišské Nové Vsi jsme se na jedné z benzínek zabalili do spacáků a dek a spokojeně usnuli. Ráno jsme se probudili do úplně zmrzlého auta jak zvenku tak zevnitř, ale my jsme spali jako miminka a zima nám nebyla. Při snídani jsme začali pátrat na mapě, kde se vlastně nacházíme a kde se koná naše dlouho očekávané shromáždění. K našemu obrovskému překvapení to bylo jen kousek.

Tak a tady začíná náš velký příběh o úžasných věcech, které Bůh dělá na Spiši a jeho okolí. Když jsme vstoupili do nového velkého sálu, který si místní Romové sami upravili z bývalého skladu, uvítala nás usměvavá Nataša a její manžel, kteří nás nadšeně přivítali a podali nám prvotní informace. Historie Křesťanské Misie Maranata začala někdy na jaře roku 2004 roku v Ostravě. Tehdy jeden Rom pozval své spolukřesťany kázat evangelium do vesnice na Slovensku, kde se narodil a vyrůstal. Již při první evangelizaci, která se konala na louce v Poráči, reagovalo na výzvu k přijetí Krista 50-60 lidí, což všichni považovali za zázrak. Tuto skutečnost přijali jako znamení toho, že je Bůh povolává do práce právě sem na Slovensko.

Pastor Emil Adam považuje za zlomový rok 2005, kdy zde začal působit naplno. Dnes má sbor přes tisíc lidí. Byly založeny, kromě sboru ve Spišské Nové Vsi a Popradě, další sbory v Humenném a jeden v Anglii. Diakoni dále pracují v dalších městech, vesnicích i osadách, kde se vytvořily pravidelné služby. Každý den v týdnu probíhají společná shromáždění v rodinách a to současně i na několika místech najednou (více o historii a současnosti: www.maranata.sk).

Již první setkání s těmito lidmi nás hluboce zasáhlo. Před desátou hodinou dopolední se do výše zmíněného sálu začaly hrnout zástupy lidí, kteří si s námi již ve dveřích potřásali rukou. Byl to zvláštní pocit stát u dveří a podávat si ruce s každým kdo přijde a má v očích nadšení, že jsme se do jejich sboru přišli podívat. Jsme „bílí Češi“ a tento sbor je opravdu převážně

romský. Neříkám, že jsme byli první, kdo je takto navštívil, ale bylo u nich vidět nadšení a překvapení z naší návštěvy.

Od začátku bylo vidět Boží vedení v našich prvních rozhovorech s těmito lidmi. Já jsem stála v hloučku žen a můj muž v hloučku mužů. Zajímavé je, že aniž bychom to věděli, oba jsme se zapovídali s jedním párem. Po pár minutách přišel můj manžel s tím, že jsme na celou dobu našeho pobytu pozváni do jedné rodiny, ať tam budeme jakkoli dlouho. Muž, který nám to nabídl, byl partner ženy, se kterou jsem byla v živém rozhovoru já, což jsme se dozvěli až na konci shromáždění, když přišla za svým manželem (zpívala ve sboru během shromáždění, takže seděla na jiném místě).

Celé shromáždění bylo velice plné Boží přítomnosti a ohně. Kázání radikálního křesťanství nás s manželem oslovuje čím dál tím více. Boží Slovo je jasné, Bůh nechce žádné kompromisy. Nikdo to nemůže s Ježíšem myslet jen na půl. Hřích je hřích, ať se to někomu líbí nebo ne. Na konci shromáždění byla výzva, na kterou dopředu přišlo šest lidí. „Pane Bože, to bylo úžasné“. Potom jsme odjeli s našimi novými přáteli Růženkou a Aladarem k nim domů do Bystran. Právě v Bystranech pak začal týdenní maraton plný svědectví, zážitků a také nových přátel. V neděli odpoledne jsme s nimi navštívili ještě shromáždění v Popradu, ve kterém jsme již zaznamenali i pár „neromských“ členů. Kázání pastora Emila bylo jak jinak než hutné a plné pravdy.

Večer jsme si s Růženkou a Aladarem hodně povídali a dozvídali se o prvních zázracích, které tato rodina s Bohem prožila. Aladar pochází ze sedmi bratrů a my jsme měli možnost poznat alespoň některé z nich, kteří žijí v romské osadě v Bystranech. Navštívili jsme tam tři rodiny. Napiši alespoň o dvou svědectvích, která jsme tam slyšeli. Matěj je bratrem Aladara a jeho žena se jmenuje Pavla. Toto svědectví vydali také ve výše zmíněném filmu Romský král. V této oblasti je zvláště u Romů obrovská nezaměstnanost a sociální dávky, které tato rodina brala, Matěj vždy propil a prohrál na automatech. Pavla svědčila o tom, že peníze ani nedonesla domů a i to co si půjčila jí vždycky Matěj vzal. Byla rozhodnutá od něj odejít. Bůh však všechno změnil. Matěj přestal pít a hrát automaty.

Ve druhé rodině jsme viděli malou necelý rok starou holčičku, která měla svůj první zápal plic sotva se narodila. Na půl roce potom těžký zánět mozkových blan, lékaři i rodina se obávali nejhoršího. A vidíte Bůh uzdravil i tuto maličkou, po celou dobu naší návštěvy se na nás smála a moc ráda se vyfotila i se svou o něco starší sestřičkou. Je moc těžké napsat krátce, co všechno jsme tam za ten týden prožili, při psaní tohoto svědectví jsem si uvědomila, že by tyto zážitky skutečně vydaly na knihu.

V úterý jsme se s manželem a Růženkou a Aladarem rozjeli na službu do Levoče. K našemu překvapení se do obýváku v paneláku vtěsnalo 30-40 lidí. Bylo to něco úžasného. Přestože se tam lidé tísnili a někteří skončili dokonce ve vedlejším pokoji nebo v předsíni, všichni s nadšením chválili Boha a naslouchali slovům pastora Emila.

Ve středu jsme s Jirkou odjeli na návštěvu k dceři Růženky a Aladara do obce Vikartovce. Ivana a Vasil slouží již jako diakoni a určitě stojí za to napsat jejich svědectví. Mají 4 děti, nejstarší Lauře je 9 let, Samko 8, Ivanka 4 a nejmladší Emko (Emanuel) je maličký tříletý rošťák. Laura s Ivankou s námi po celou dobu pobývaly u své babičky v Bystranech. Laura je velice chytrá dívka s velkou láskou k Ježíši v srdci už proto, že ji Bůh stejně jako jejího bratra vysvobodil od těžkého astmatu. Její velkou touhou je studovat a být lékařkou. Také nám vyprávěla svědectví o malé Ivance, která měla nožičky tak křivé, že se na ně nemohla postavit. Také jí Bůh uzdravil a dnes běhá a má nožičky úplně normální.

Po vyprávění Laury nám svědectví jejich rodiny doplnila ještě její maminka Ivana. Dokud neznali Boha, byli to jedni z nejobávanějších lichvářů v okolí. Skutečně se tam lichvářům dařilo, půjčili 1000,- korun a lidé jim vraceli dva tisíce. Všechny peníze z lichvy však šly do léků a doktorů pro děti, stejně to ale dětem výrazně nepomohlo. Když Vasil s Ivanou poznali živého Boha, odpustili lidem jejich dluhy. Poté jim Bůh uzdravil i všechny děti. No není to úžasné? Mám chuť znovu a znovu děkovat Bohu.

S Ivanou a Vasilem jsme navštívili službu v jejich romské kolonii. Opět se do domu nahrnula spousta lidí zapálených pro Pána. Po službě jsme se rozdělili na muže a ženy a každá s kupinka si povídala o všem možném. Hlavně se jako všude ptali, odkud jsme a jak jsme přišli na to navštívit právě tuto oblast.

Ještě jsem se zapomněla zmínit o jedné z podstatných věcí. Všude nás vítali s otevřenou náručí, ale také s plnými stoly. Když jsme u nás v Čechách řekli, že chceme navštívit romské osady na Spiši, varovali nás, že po nás budou házet kameny. Já jsem si po zkušenostech dělala legraci, že na Spiši po nás neházeli kameny, ale klobásy.

U Ivany a Vasila jsme přespali a druhý den jsme s nimi jeli ještě na službu do Velké Lomnice. Tady jsme viděli kromě jiného tu obrovskou chudobu v osadě, kde děti běhaly v mrazu jen málo oblečené a kde mi skutečně vstoupily slzy do očí. Pravda je, že lidé, kteří odevzali život Pánu, už stavějí domky místo chatrčí a Boží požehnání je tam skutečně vidět. Všichni byli velice milí a děti se moc rády fotily. Mají srdce otevřená pro Pána a já věřím, že právě díky Němu tam ty chatrče zmizí a lidé budou velice velice požehnání. Modlím se za ně.

Služba zde probíhala v domě a vím, že se budu opakovat, ale opět tam byla spousta lidí. Vzpomněla jsem si na to, že u nás v Čechách jsou křesťanské sbory tak velké jako na Spiši skupinky a bylo mi z toho trochu smutno. Člověk si uvědomí, co všechno Bůh je skutečně schopen udělat, když Mu dáme prostor a posloucháme Ho. Já opravdu věřím tomu, že to je možné i v Čechách, i když to nebude lehká cesta. A tak se za to modlím a strašně moc bych svou troškou spolu s manželem k tomu chtěla přispět.

No a byl tu pátek a s ním Silvestr. Ráno jsme se vrátili do Bystran a tam jsme se ještě s Aladarem domluvili, že se pojedeme podívat do Rudňan. Navštívili jsme tedy rodinu další dcery Růženky a Aladara. K našemu velkému překvapení tam přišel na návštěvu i hlavní „hrdina“ filmu Romský král Gejza. Tento člověk ještě Boha nepoznal a já si uvědomila, že je velice zajímavé, že právě skrze jeho příběh jsme se o tomto probuzení dozvěděli a přijeli sem a také jsem mu to řekla. Majitel domu se pak směle pustil do evangelizace Gejzy a já se znovu přesvědčila o tom, jak radikální křesťanství je nutné k tomu, aby Romové a nejen oni pochopili jak žijí (tedy ti bez Boha).

Když jsme se vrátili, probíhaly poslední přípravy na Silvestra. Byla jsem moc ráda, když jsem se dozvěděla, že s námi pojede i Laura. Do Ivanky i Laury jsem se během naší návštěvy zamilovala. Jsou to moc milé holčičky, i když s Ivankou jsem si moc nepovídala, protože mluvila romsky a slovensky uměla jen pár slov.

K silvestrovské zábavě mám jen to, že se tu bavilo tak 300 lidí bez alkoholu a cigaret. Místo novoročního přípitku se rozkrajoval dort a žehnalo se druhým. Bavili jsme se do dvou hodin do rána a dokonce jsem si zatancovala v pravých romských rytmech. No pár kroků jsem se naučila, ale s tím jejich jazykem mám co dohánět, abych příště rozuměla alespoň několika slovíčkům, když se baví po jejich. Ke konci jsem byla už docela smutná, když jsem si uvědomila, že druhý den jedeme domů, ale na druhou stranu jsem se moc těšila, jak tu budu všem o tom co jsme zažili vyprávět. Když jsme se v sobotu loučili, tak jsem já i Růženka plakaly. Strašně moc se těším, až se s nimi všemi zase uvidím.

Co nám tato cesta dala? Dala mi to, že jsme pochopili, že pro Boha je opravdu všechno možné. Skutečně jsme si sáhli na probuzení a zažili to, co jsme osobně doposud neviděli. Pochopili jsme a znovu se přesvědčili o tom, že Bible mluví jasně. To co je ANO je ANO a to co je NE je NE. Tím, že budeme omlouvat hřích, požehnání nepřijde.

Vaše slovo bud' „ano, ano - ne, ne“ : co je nad to, je ze zlého. Mt 5, 37

Také věříme, že právě tato „dovolená“ nám potvrdila cestu, kterou nám Bůh dává, a teď už jen směle vykročit, i když to určitě nebude procházka růžovým sadem. Upřímně.....TĚŠÍME SE.

Potřebujete však vytrvalost, abyste splnili Boží vůli a dosáhli, toho, co bylo zaslíbeno. Žd 10,36

Tato zpráva z 31.3.2011 vychází po redakční úpravě na www.go-east-mission.de v červnu 2011 s laskavým svolením manželů Hanzlových. **Doprovodné fotky viz fotogalerii [zde](#) !**